

PAVLA ČERNÁ

Naše pamětnice Pavla Černá (za svobodna Daňková) se narodila ve Zlíně 18.9. roku 1944, jako třetí ze sedmi dětí svých rodičů, Evě Daňkové a Štěpánu Daňkovi. Paní Černá vystudovala osmiletou základní školu a následně se hlásila na střední školu ve Zlíně v oboru dětská zdravotní sestra, kam se kvůli mnoha uchazečům nedostala. Nakonec vystudovala střední průmyslovou konzervářskou školu v Bzenci. Při maturitě měli nařizené, dojet ve svazáckém stejnokroji. Jelikož paní Černá nebyla svazák, bylo jí doporučeno dojet v košili bez odznaku, byla to pro ni potupa. Po studiu začala pracovat ve Frutě v Trhových Svinech, kde pracovala 3 roky jako mistrová. Poté se vrátila do Uherského Hradiště a byla přijata na místo administrativní pracovníce do Fruty v Mařaticích. Při práci v mařacké Frutě vycestovala do Rakouska na brigádu. Vysněnou práci byla zdravotní sestra, ale postupem času si i na tuto práci zvykla. Tanec, zpěv a celkově pohybové aktivity byli a jsou oblíbenými koníčky paní Černé. Poté co se nově obnovila tělovýchovná organizace Orel, tak se zde stala cvičitelkou nejmladšího žactva, dále byla v turistickém kroužku a milovala jízdu na kole a zpívala v chrámovém sboru a také ve Svatopluku v Uherském Hradišti. Také měla ráda kulturu a milovala divadlo. S manželem se setkala v roce 1970 na májové veselici, kde dělala garde své mladší sestře, vzali se téhož roku. V roce 1972 se jim narodilo první dítě, syn Pavel, celkem měli čtyři děti: Pavla, Zdenku, Vojtu a Martina. Ovšem manžel po 15ti letech manželství zemřel na mozkovou mrtvici, při pracovní přestávce. Ovšem ze smutku manželovi smrti ji dostali její děti. Před smrtí manžela byli na výletě v Polsku.

Maminka Eva Daňková byla žena v domácnosti. Otec Štěpán Daněk pracoval ve firmě Baťa ve Zlíně na právním oddělení do roku 1948, dále působil jako starosta v tělovýchovné organizaci Orel, kterou následně v roce 1948 zrušili a vedoucí představitele zavřeli. Jako první ho zavřeli v lednu roku 1949 do věznice v Uherském Hradišti. Jako vzpomínku z vězení své rodině vyprávěl, že z celého vězení byly nejhorší výslechy a bachař Grebeníček. Poté byl přemístěn do Jáchymova, kde byl nucen pracovat v uranových dolech. Po jeho zadržení se u nich doma objevila domovní prohlídka a začali jim prohledávat celý dům a hledat letáky, ale nic nenašli, protože vše schovali v zásuvce s falešným dnem.

Kvůli neustálým domovním prohlídkám se její matka odstěhovala se čtyřmi malými dětmi do Uherského Hradiště, kde bydlela v domě svého otce (dědeček pamětnice - JUDr. Miloslav Skácel). Její dědeček byl později taky zadržen a zavřen za tzv. velezradu, byl odsouzen na 17 let těžkého žaláře a jeho celý majetek a dům na Náměstí Míru byl znárodněn. Při znárodnění dědečkova majetku jim byl zabaven i vinohrad v Mařaticích, ale zahrada u domu byla ponechána k užívání. Ovšem tuto zahradu jim spousta lidí z okolních domů záviděla, a proto se snažili strhnout ploty a dostat se tam. JUDr. Miloslav Skácel byl vězněn v Brně, na Mírově, v Leopoldově a v Jihlavě. V domě rodina bydlela, ale musela platit nájem stejně jako další tři rodiny, které tam s nimi žily. Za dědečkem do vězení chodili s matkou a jako nejsilnější zážitek považuje to, když „Při návštěvě dědečka na Mírově viděla jednu slečnu s dítětem v náručí, která přišla na návštěvu za svým manželem a oběma tekly slzy, protože on to dítě viděl poprvé.“

Období 2. světové války si pamatuje pouze z vyprávění svých blízkých a kamarádů, protože v té době byla ještě malá. V období měnové reformy neměli nikdy v domácnosti dost peněz a její maminka si musela půjčovat od sousedů. Z důvodu malého finančního rozpočtu nemohli její dva starší sourozenci zaplatit a následně nastoupit na vysokou školu. Okupaci v roce 1968 si vybavuje s touto vzpomínkou: „Byl pozdní letní večer, seděli jsme doma s přáteli na balkóně v příjemné pohodě, náhle jsme začali vnímat dunění letadel, byl to ale divný zvuk, který nás fakt podivil a ráno z rádia šokující zpráva, byl to hrozný pocit slyšet, že jsme obsazeni Ruskou armádou. Před naším domem potom přistály dva tanky a ty lafety namířily přímo do našich oken.“

V restituci jim byl všechny majetek navrácen, ale většinu rozprodali, protože o to už neměli zájem, neboť to bylo ve špatném stavu a bylo by s tím spousta práce. Následně se prodal i dům a sídlo si tam založili Mormoni a začali tam vyučovat angličtinu, dále se tam vybudoval klub důchodců. Nabídku k vstoupení do stany odmítly. V roce 1968 byl znovu nastolen totalitní režim a nastalo období normalizace. Byla znovu obnovena cenzura. Napříč těmito stavy se vytvořila petice tzv. Charta 77 a podepsání několik vět. Bohužel se k ní petice nedostala, a proto ji nepodepsala. Ovšem uvedla: „Kdyby se ke mně petice dostala, tak bych ji podepsala. Bylo to nutné!“ 16. ledna 1969 se upálil Jan Palach, pro Pavlu Černou to byl jeho hrdinský čin, kdy se snažil vyburcovat veřejnost k protestu proti strašné nespravedlnosti. 17. listopadu 1989 se z televize dozvěděli, že studenti uspořádali demonstraci proti dosavadnímu nevyhovujícímu režimu. A po 40 letech byla konečně nastolena v ČSR demokracie a konečně svobodné volby, otevření hranic a svobodné cestování. K prvním svobodným volbám došlo k urnám přes 96% obyvatelstva republiky a tehdy zvítězilo Občanské fórum. 1. ledna 1993 se ČSR rozdělilo na dva státy: Českou republiku a Slovenskou republiku, ovšem naše pamětnice si myslí, že znovu přijde ke spojení těchto dvou států, protože jsme byli dobří bratři.

Ještě za komunistů Seleziáni zorganizovali tajný tábor. Jednou dostali echo a museli se přemístit do jiného tábora, ale nikdy je nechtyli. Ze známých paní Černé emigrovala její spolužačka a taky bratr její maminky. Od roku 1948 byl vedený za nezvěstného, ale nakonec se od dědečka Miloslava Skácela dozvěděli, že celou cestu mu zorganizoval on sám. Nakonec emigroval do Anglie, ovšem po revoluci se do České republiky vrátil za svou sestrou (maminka naší pamětnice). Nejvíce pyšná je na své děti. Uvedla, že: „V životě nelituje ničeho, v životě musím být člověk vyzbrojen odhodlaností a hlavně se nebát.“

Vzkaz pro nynější generaci: „Myslím si, že člověk v životě spíše prochází více těmi strastnými situacemi, než těmi dobrými. Té radosti tolik není, ale člověka to nesmí nějak skolit a nakonec to člověka zocelí. A je zase připraven na další propady.“

